

[Jens Møller.]

I øvrigt skal jeg ikke kommentere de forskellige ordførere og deres taler, kun bliver jeg naturligvis nødt til at komme en lille smule ind på, hvad hr. Glistrup sagde.

Jeg forstår udmærket godt hr. Glistrups irritation over at være holdt uden for forhandlingerne, og at en sådan irritation måske efterhånden kan blive så voldsom, at den må ud på en eller anden måde. Vi har da også prøvet at inddrage ham i forhandlingerne, men alligevel blev det altså os, hans irritation især kom til at gå ud over. Det er måske godt, det gik sådan, at det var os, for vi kan nemlig bære det, og det vil i hvert fald ikke ændre vores indstilling til de forhandlinger, der skal føres, heller ikke dem, der skal føres med fremskridtspartiet.

Men jeg bliver nødt til at anholde, at hr. Glistrup har anklaget os, ja, faktisk også allerede dømt os, for løftebrud. Jeg må gøre opmærksom på, at der på første side i den beretning, der er tale om, står, at dette papir er et grundlag for videre forhandlinger. Det er altså ikke noget, vi har lagt os fast på, det er ikke noget minimum eller maksimum eller noget som helst; det er et grundlag for yderligere forhandlinger.

Det er rigtigt, at man i fredagsklubben kom frem til et besparelsesbeløb på 5.237 mill. kr. Men det har jo vist sig gennem de opklaringsmanøvrer, der har været, de beregninger, der har været foretaget, at en stor del af disse besparelser allerede var taget med i regeringens besparelser; man kan nu engang ikke spare de samme penge to gange. Andre kunne ikke gå igennem af tekniske årsager, det kunne ikke nås til næste skatteår. Når vi trak det ud, som altså var luft eller ikke kunne lade sig gøre, så var der tilbage 4.542 mill. kr. Over for det står altså i vores beretning her de 4.585 mill. kr., altså et større tal end det, der er tilbage af fredagsklubbens.

Men jeg vil stadig understrege, at dette er et oplæg, og jeg håber så sandelig, at det lykkes os i de kommende forhandlinger at finde de manglende godt 400 mill. kr., vel at mærke i reelle besparelser og i besparelser, der ikke vender den tunge ende nedad.

Af historisk interesse bliver jeg også nødt til at gøre opmærksom på, at der i fremskridtspartiets beretning er noget, der ikke er helt korrekt. Der står nævnt nogle til-

fælde af, hvordan bededagsforliget var, og i det sidste af dem tales der om netop disse ting. Det fremgår, at man udtaler sig, som om aftalen var, at hvis man ikke kunne finde tilstrækkelige nye besparelser, så var man forpligtet til at blive ved dem, regeringen havde foreslået. Dette er ikke noget citat, det er en fortolkning og efter min opfattelse en misfortolkning af det oprindelige. Jeg skal citere fra det oprindelige. Der står først, at disse besparelser i meget vidt omfang skal tilvejebringes på grundlag af regeringens oplæg af 8. maj 1974, og så står der videre:

„Partierne er enige om, at eventuelt bortfald af noget punkt i regeringens oplæg nødvendigvis må modsvares af, at partierne finder frem til andre besparelser af tilsvarende omfang, således at det samlede beløb på 5 mia kr. fastholdes.“

Der står ikke et ord om, at man skal vende tilbage til de besparelser, man måske ikke kan godtage; der står derimod, at partierne er forpligtet til én for alle og alle for én samlet at finde disse besparelser, og det er vi til enhver tid rede til at være med til. Det er altså det modsatte af det, der stod i beretningen fra fremskridtspartiet, hvor man lader, som om vi skal være bundet til regeringens besparelser, om vi ikke kan finde andet.

Med hensyn til de humoristiske betragtninger om vort partis idémæssige grundlag skal jeg ikke kommentere dem her; de må stå helt for hr. Glistrups egen regning.

Kristeligt folkeparti håber på, arbejder for, kæmper for, at skabe et sagligt og et rigtigt grundlag, ikke et, som fører til et valg, der jo ikke løser nogen problemer, tværtimod. Et valg vil jo kun betyde, at landet kastes ud i alle disse elendigheder. Det vil betyde moms uden skattelettelse, det vil betyde devaluering og alle disse ting. Nej, et grundlag, på hvilket der kan bygges resultater, en afklaring, et forlig, så mennesker i dette land kan få at vide, om de er købt eller solgt, så vi kan få den skatteletelse, som vi alle sammen så længe har sukket efter.

Knud Jespersen (DKP):

Det gik jo, som man kunne forvente: sådan som dagen startede, ser det ud til, at vi fortsætter. Vi havde diskussioner om, hvil-